

Ladislav Babić

Pobrkali prioritete

Veliki broj nezavisnih, antifašističkih orijentiranih organizacija i istaknutih pojedinaca širom regije, odnosno kulturnog prostora bivše *Jugoslavije*, jasno su izrazili svoj stav povodom mise koju je kardinal Puljić održao za „žrtve“ Bleiburga – odnosno tzv. „križnog puta“ tijekom par ljetnih mjeseci 1945. godine. Lijepo je komentirao jedan komentator licemjerstvo preuzimanja naziva biblijskog *križnog puta* nevinog „*bogo-čovjeka*“, za onaj koji je prolazila mješavina većinskih ustaša i ratnih zločinaca, i tek manji broj nevinih civila. Među organizacijama koje su osudile namjeru kasnije održane mise, unatoč protivljenju velikog dijela regionalne, a nadasve bosanskohercegovačke javnosti koja je to izrazila na prilično masovnom sarajevskom [prosvjednom skupu](#):

bila je organizacija književnika te države - *P.E.N. klub* sa svojim protestnim pismom, s potpisima nešto više od polovice svojih članova (*42 od 82*):

„Mi, doljepotpisani članovi i članice P.E.N. Centra u Bosni i Hercegovini, povodom evropskog Dana pobjede nad fašizmom, potvrđujemo svoju odanost antifašističkim vrijednostima slobode, jednakosti i tolerancije među ljudima, koje su istovremeno i vrijednosti koje zagovara Povelja Međunarodnog P.E.N.-a. Zbog toga smatramo da je ideja da se u Sarajevu organizira komemorativna misa za fašiste i njihove simpatizere koji su nastradali u povlačenju fašističkih i nacističkih snaga prema Bleiburgu sramotna za ovaj grad i za ovu zemlju. Antifašistička pozicija koju zastupamo je bolja i humanija strana povijesti, i u to ime, iz poštovanja prema brojnim nevinim žrtvama ustaških zločina, zahtijevamo da se planirana misa otkaže.“

Koliko dok si rekao keks, četiri hrvatska člana kluba isti su čas dala ostavku na svoje članstvo, što je nekako najbolje – ali najsmušenije – obrazložio njihov, sad već bivši član Miljenko Jergović:

„Stvar je, zapravo, vrlo jednostavna, rudimentarna skoro: intelektualna zajednica jednoga grada, koja vidi fašizam u narodu koji u tom gradu čini već jedva prisutnu, brojem zanemarljivu manjinu, a odbija, i to vrlo uporno i dosljedno, vidjeti fašizam u narodu koji čini preko devedeset postotnu većinu u Sarajevu, intelektualna je zajednica s kojom ne želim imati veze“

Koji dan poslije isto je učinio teolog, pisac i prevoditelj Alen Krstić, dajući u svoje i u ime rečene četvorice, obrazloženje. Nimalo ne sumnjajući u antifašizam četvorice „*otpadnika*“ (Jergović, Đikić, Lovrenović, Ivanković) i pridruženog im Krstića, treba spomenuti da je trenutak njihove ostavke posve krivo izabran, djelujući kontraproduktivno protivljenju oživljavanja fašizma na mnogo širem području od *glavnog grada BiH*. Sasvim je passe prigovarati jednom gradu proteste protiv revizionističkog, prozirnog pokušaja uvaljivanja mise za „nevine žrtve“, iza čega su stajali: proustaški *Počasni bleiburški vod* kao glavni organizator, *hrvatski Sabor* kao pokrovitelj slabo zakrinkane mise pod patronatom „*Crkve u Hrvata*“, te najveći dio *predstavnika hrvatskog konstitutivnog naroda u BiH*, koji plešu kako im hrvatska središnjica svira.

Naime, ako su Jergović i društvo odavno vidjeli fašizam među *Bošnjacima* - u što ne sumnjam - sasvim je passe u trenutku praktički oficijelnog slavljenja fašizma drugog naroda postupiti kao što jesu. Trebalo je to učiniti mnogo, mnogo

ranije! Ovako će se morati rasplinuti u objašnjavanjima svog čina, za razliku od onih par tisuća ljudi koji su nekalkulantski na ulici poručili što misle. Čin hrvatskih literata je posve krivo tempiran, a objašnjenje prilično jasno. Sve treba svesti na kontekst zbivanja, a ovaj je bio prilično jasan. Obračun s cehovskim društvom, bošnjačkim fašizmom i s onima koji ga moguće podržavaju ili šute o njemu, nije se smio desiti upravo u ovom trenutku, jer to rađa više kontroverzi negoli razjašnjava stavove četvorice bivših članova *PEN-a*, zaplićući sve u jedan nepotrebni galimatijas. Spočitavati, kao što to *Jergović* radi, je krajnje naivno, tim prije što se misom rehabilitirao ustaški fašizam kojega je dobrom dijelom zastupalo i tzv. „*cvijeće hrvatskog naroda*“ (muslimani, današnji *Bošnjaci*), pa se misa – makar moguće samo formalno – odnosila i na njihove „*žrtve*“. Skoro pa bismo mogli shvatiti kao prigovor prosvjedima stranih ambasadora, inostranim medijima ([1](#), [2](#), [3](#)), ili centru „*Simon Wiesenthal*“ – a što se vi imate miješati, ustaše su „*naša (hrvatska) stvar!*“, pritom kao zaboravljući da je *BiH* činila dio *NDH*, te se po samoj prirodi stvari ne tiče samo *Hrvata* nego većine stanovnika regije. Bili oni među zločincima, žrtvama ili antifašistima (i njihovim potomcima) koji su pružali otpor. Osnovna je pogreška istupanja spomenutih pisaca – ponavljam, ne sumnjajući u njihov antifašizam – u tempiranju postupka.

Što se *P.E.N.*-ove greške tiče, ona nije u trenutku reakcije, niti u tome što bi ista bila „*pomalo trivijalna i djetinja, naprosto naivna*“, kako tvrdi *Krstić*, već u tome što se s minimalnom natpolovičnom većinom potpisanih članova uvaljuje kao stav ove organizacije. Nije ni u tome što sugerira *Lovrenović*:

„*Ne mislim da je povijest moguće, osim ideoološki omeđeno, razvrstati na njezinu bolju i goru, humaniju i nehumaniju stranu, niti da pisac ima zadaću „zastupanja“ neke od tih strana kao što se sugerira u pismu članova bosanskohercegovačkog PEN-a...*“

jer to se kao sugestija pojedincima ne da iščitati iz protestnog pisma, niti vjerujem da je *P.E.N.* ikako nametao svojim članovima slične stavove, posebno u svjetlu činjenice da je *Jergović* svojedobno pisao o *Draži Mihailoviću*:

„...*Od takozvanih velikih istorijskih ličnosti, u mojim knjigama se pojavljuje samo jedna, i to kao epizoda. To je Draža Mihailović u Dvorima od oraha. Moram priznati da, kada sam to pisao, bilo me je malo strah šta će ljudi u Hrvatskoj reći i ko će me i kako zbog tog Draže Mihailovića napasti. Jer, on nije prikazan kao sotona, što bi iz hrvatske perspektive bio red i obaveza, nego je prikazan kao jedna prilično tragična ličnost. No, dogodilo se da to niko živ nije primijetio. Iz toga*

zaključujem da su tu knjigu čitali ili ljudi koji su mi naklonjeni pa su razumjeli o čemu pišem, ili su mislili da je to neka moja ekscentričnost, ili nisu shvaćali o čemu je i o kome tu zapravo riječ. O Draži sam mogao pisati jer sam razumio njegove motive. Naravno, to ne znači da o njemu mislim ni pozitivno ni negativno. Jednostavno, on je trodimenzionalna ličnost, koja je imala i svoju tragiku i motive i biografiju, sve ono što Milošević i Tuđman nisu imali... „,

što je nailazilo na žustre kritike, ali ga nije sprječilo (p)ostati članom spomenute organizacije, ne glede na *Dražin* evidentni fašizam. Ne smatram da pisac u svom djelu mora profilirati likove pozitivnima ili negativnima, ali kao osoba bi trebao imati određeniji stav o ljudima, jer i *Hitler* je bio trodimenzionalna osoba s motivima, baš kao i masovni ubojica *Breivik*. Organizacija pak koja nema jasni stav u osudi fašizma, spomena nije vrijedna. Prigovarati *P.E.N.*-ovom protestnom pismu nedostatak analitičnosti, u času kad se pojavljuje kao promptna reakcija poradi odavanja konkretne, jadno kamuflirane počasti zločincima i zločinačkom režimu čiji bijahu dijelovi, koristeći kao krinku i alibi nevine žrtve (kojih je dakako bilo), zaista je cjepidlačenje. Nije vrijeme za analize kad treba jasno reći *NE!* – to bi bio podjednaki nedostatak tempiranja kao i ostavke (još više, njihova obrazloženja) petorice literata.

Tako ispada da će moguće čak i većina poznavatelja djela i političkih stavova spomenutih pisaca pogrešno zaključiti, kako je u navedenih nenadano zakucalo „*hrvatsko srce junačko*“ namjesto onog čisto ljudskoga, naprsto iz razloga što su odabrali krivi trenutak za obračun sa svojom literarnom organizacijom, umjesto da je podrže u pravovremenoj i jasnoj osudi *Puljićeve* mise, pridruživši se tako progresivnoj javnosti regije. Za obračune uvijek ima vremena, samo ipak treba poznavati prioritete, posebno ako su izrazito etički profilirani.

22.05.2020.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>